

INTERSINDICAL
CSC

“Cap partit català no ha apostat per un sindicat nacional”

Isabel Pallarès, llicenciada en filologia catalana, fa cinc anys que és secretària confederal de la Intersindical-CSC. Des de llavors aquest sindicat ha viscut un procés d'enfortiment ideològic i estratègic, acompanyat d'un creixement en la afiliació i representació, molt lluny encara, però, de les dues grans centrals estatals.

Com valora els resultats de les eleccions sindicals fins al moment?

—Encara no han acabat, però la nostra valoració és positiva. No hem aconseguit el creixement que desitjaríem per aquest procés electoral, però sí el que esperàvem. El nostre objectiu era mantenir allò que teníem i entrar a grans empreses a les quals no havíem pogut accedir.

—Com quines?

—Per exemple, hem pogut entrar a Frapè Behr, de Montblanc, del sector del metall, l'estendard de la comarca. També ens interessava entrar a la banca, de la qual vam sortir força escaldats després d'un dur enfrontament amb el Deutsche Bank. I hem aconseguit entrar al BBVA, amb la qual cosa tornem a tenir un peu a la banca i a partir d'aquí és més fàcil el creixement dins del sector. Hem entrat al Corte Inglés, que ens obre les portes a les grans superfícies comercials. Hem entrat a l'ICS (Institut Català de la Salut), que és un sector importantíssim, perquè hi ha molts treballadors i treballadores en aquest sector. La resta seria mantenir la nostra presència a aigües, com a negociador de conveni, per tant, com a sindicat amb majoria al sector. A banda, també tenim per objectiu cuidar molt bé la petita i mitjana empresa, que no oblidem que és el vuitanta i escaig per cent d'empreses del país.

—I en els propers anys, quina feina es planteja la Intersindical-CSC?

—Som molt conscient corcò amb la demanda clau del marc de relacions laborals propi.

—És el lema de l'1 de Maig?

—Ens plantejem l'1 de Maig com el referent que defineix el nostre treball durant tot l'any. I tornarem a sortir, com ja fa molts anys, defensant l'espai laboral propi.

A més, l'any vinent tenim congrés, que ja anem preparant, i que definirà les línies de treball dels pròxims quatre o cinc anys. Unes línies que seguiran aspectes tan bàsics com el de la precarietat, treballant des de la base, empresa a empresa, per lluitar contra unes condicions de treball inacceptables. És un problema que no afecta només una gran quantitat de persones, sinó també sectors sencers de l'economia.

—La sinistralitat també és un dels temes polèmics al món laboral?

—Va molt lligat al de la precarietat. És un altre tema vital, el de la seguretat i la salut laboral. Creiem que no es fa prou esforç. El Govern català diu que no disposa de prou inspectors. Aquesta no és la manera de fer. Ells han de posar les mesures per solucionar-ho. Que els inspectors vénen de Madrid i no n'hi ha prou?, doncs que es creï una figura semblant. Cal que d'una vegada per totes es prenguin seriosament el problema de la seguretat en el treball. No ho estan fent i així ens va!

La precarització, la sinistralitat laboral, és producte d'una creixent retallada de drets laborals que s'inclouen en

JORDI PLAN

"La precarització, la sinistralitat laboral, són producte d'una creixent retallada de drets laborals que s'inclouen en una retallada global de drets en general."

una retallada global de drets en general. Estem en un procés de retallada de drets que cal combatre. Aquesta, doncs, també és una línia del nostre treball. Des del tancament de l'Egun-karia fins a la nova reforma del Codi Penal, la imposició del castellà a l'ensenyament primari i secundari...; tot són retallades de drets com la llibertat d'expressió, d'educació, etc. I no ens podem quedar creuats de mans.

—Malgrat un lleuger creixement, el sindicalisme nacional sempre té un pes molt reduït. A què ho atribueix?

—El sindicalisme pròpiament dit és una tasca agra. A més, el sindicalisme de la Intersindical-CSC té la dificultat afegida de tenir una voluntat clara de construcció nacional. I això, en un país que mai no ha tingut clar ni tan sols el tema de la sobirania econòmica. Els temes sociolaborals són importants per aquesta construcció, però en canvi, en aquest país, s'han deixat de banda. En la mesura en què es deixa de banda, el sindicalisme nacional té moltíssimes més dificultats de recedir, sobretot, si competeix un altre sindicalisme implantat, que té el beneplàcit dels estats d'opinió i dels partits polítics. Tot plegat no sols dificulta el desenvolupament d'un model sindical propi, sinó que també fa que la gran majoria de la

població el vegi com a innecessari, perquè aparentment ja existeix. I no és així.

La Intersindical-CSC ja treballa en aquesta línia de construcció d'aquest model propi. I si no hi fos, s'hauria de crear, perquè ningú més no cobreix aquest espai sindical que reclama veritablement un marc de relacions laborals propi, entès com a eina real de construcció d'un país, a escala socioeconòmica. Si això no ho aconseguim, ni ho tenim clar, és evident que la construcció del país es farà sobre una base falsa.

—Diu que ningú més treballa per un marc de relacions laborals català, però tant UGT com CCOO a Catalunya, per exemple, també reivindiquen un marc de relacions laborals català.

—És cert que en els seus programes ho posen. I a la Intersindical-CSC ens faria molt goig que això fos cert, perquè evidentment serien passes gegantines per assolir l'objectiu d'un marc de relacions laborals propi.

Però si aquests sindicats, que tenen majoria absoluta, s'ho creguessin de veritat, està molt clar que no estariem com estem. De tota manera, li donaré dades més reals del perquè nosaltres diem que no és cert. Per exemple, quan pensàvem que érem en un punt clau

per definir quina seria la política sociolaboral a Catalunya, el Consejo Económico y Social (CES) va fer un informe d'acord amb els grans sindicats i patronals espanyols. Demanaven una mena de "coherència" i "d'estabilitat" per afavorir una suposada solidaritat entre totes les *comunidades*. Aquest acord del CES definia quins havien de ser els marcs de treball. En aquesta definició hi entrava CCOO, UGT, la Patronal i l'administració de l'estat. En cap cas no es deixava oberta cap possibilitat ni per a les relacions laborals "autonòmiques". Ben al contrari, proposaven una retallada al màxim de les regulacions autonòmiques a favor d'una homogeneïtzació territorial d'Espanya.

Sabem que aquí és fàcil reclamar un marc de relacions laborals, perquè ningú del carrer no reclamarà com es fa o què han fet en aquest camí. És una reclamació lícita, tots ho volem. Però el dia a dia del treball sindical ens demostra que això no és cert, que no es promou aquesta tasca ni de bon tros. I, si no, nosaltres ja fa temps que diem que hi haurà una reforma de la negociació col·lectiva. I aquesta reforma el que farà és tancar encara més el marc de les negociacions laborals, que quedarà absolutament definit a Espanya, molt tancat i centralitzat.

—El País Basc té un model sindical molt potent, i Galícia, també, malgrat que que des de fa anys hi ha majoria absoluta del PP. A què atribueix aquestes dificultats perquè als Països Catalans sorgeixi un model propi?

—Per a nosaltres Galícia i el País Basc són models de referència, sí. Però són dos casos molt diferents. Històricament no tenen res a veure l'un amb l'altre, però també se n'han sortit de maneres diferents. Per això ens serveixen com a referents, per estudiar fins a quin punt nosaltres podríem tenir viabilitat amb un model propi.

Quant al tema del País Basc, està molt clar que la majoria política nacionalista comporta una majoria sindical nacionalista. En aquest cas són dos sindicats propis abertzales, que alhora tenen majoria representativa.

El cas de Galícia és diferent perquè,

al procés, s'hi arriba a partir de la confluència de dues forces sindicals nacionalistes, la Confederación Galega i la Intersindical Galega. Val a dir que el BNG va fer una aposta política per fer confluïr les dues forces sindicals dins del que avui és la CIG (Confederació Intersindical Galega). I qui aplanava el camí perquè s'hi arribi és el BNG. Per tant, hi ha una aposta política clara per fer-ho, per molt que el BNG no sigui el partit de govern.

En el cas de Catalunya aquesta aposta no s'ha fet mai. Cap partit nacionalista no ha cregut mai veritablement en la necessitat de crear un sindicat nacional fort perquè fos el seu referent en l'àmbit sociolaboral.

—És un retret a algú?

—No. El que penso és que en algun moment se n'han d'adonar, que aquesta és una pota que falta al país. Són ells els que s'hauran de posar a treballar en això, si realment estan pensant en la construcció nacional. I aquí vénen els meus dubtes, de vegades.

—A Catalunya hi ha altres sindicats nacionals com la IAC (Intersindical Alternativa de Catalunya), integrat, per exemple per l'USTEC, majoritari a l'ensenyament públic. Hi ha també models semblants al País Valencià i a les Illes, com la Intersindical Valenciana i la Intersindical de les Illes. Es pot treballar en comú?

—Quan vam conèixer la constitució de la Intersindical Valenciana, ens hi vam adreçar per veure quin era el seu projecte, si seria només Intersindical Valenciana o podíem començar a parlar d'un procés de construcció de sindicalisme als Països Catalans—que és el nostre ideal— amb models semblants de les Illes, de la Catalunya Nord, per confluïr en un procés d'una Intersindical dels Països Catalans. Però el tema se'ns va rebotar una mica i hem començat a perdre esperances, quan vam saber, a posteriori, que també s'havia creat la Intersindical de Múrcia.

Per tant, és fàcil pensar que el seu model va més cap un procés per crear una Intersindical d'àmbit estatal que els doni relleu per combatre CCOO i UGT. També és cert, però, que no podem dir que sigui aquest el seu model,

perquè ells no ens ho han dit mai, ni s'han volgut adreçar a nosaltres, tot i que els hem adreçat tres peticions formals per parlar.

A partir d'aquí nosaltres continuarem fent peticions a la Intersindical Valenciana i evidentment seran un dels convidats al nostre Congrés. Però això no vol dir que treballem en la mateixa direcció. I si resulta que finalment sí que anem en el mateix camí, serà un guany per a tots, i estic convençuda que, amb un parell d'anys, la cosa es podria posar en marxa.

—I amb la Intersindical Alternativa d'aquí passa el mateix?

—Hi ha dos problemes per a nosaltres. Encara que es digui Intersindical, ells tenen una estructura de sindicat de sector, treballen des del funcionariat, amb la USTEC, molt forta en ensenyament públic, i CATAC, en l'administració pública i sanitat. Però, és clar, en l'àmbit de l'empresa, la Intersindical Alternativa no hi entra. Compaginar aquest model amb un de sindicat de classe, com el nostre, és complicat.

Però hi ha un altre problema, que per a nosaltres és difícil de resoldre, amb la CATAC. Hi ha tota una colla de funcionaris de presons, alguns dels quals han estat denunciats per Amnistia Internacional per practicar tortures. És evident que entre la gent de la Intersindical-CSC i aquest sector no hi pot haver res en comú. Esperem que CATAC defineixi definitivament si aquest és o no el seu model.

—Els partits nacionalistes haurien d'implicar-se per facilitar la confluència del sindicalisme català?

—Sí. Les dues rodes d'engranatge que funcionen a àmbit nacional—la USTEC en ensenyament públic i la Intersindical-CSC— no tenen la cadena que en algun moment pot fer que les vinculi i les reforci. Un partit polític amb una línia ideològica clara a favor d'un procés de construcció nacional hauria de fer de cadena. Un partit nacionalista hauria d'impulsar un model sindical propi. Ho faran o no? No ho sé; però també pot arribar un moment que els dos sindicats assoleixin la majoria d'edat, prenguin la decisió pel seu compte i decideixin crear alguna

“En aquest país tothom ha tingut una posició molt còmoda: voler creure que CCOO i UGT són sindicats nacionals. A partir d'aquí tens la cara neta. Ells ho diuen i tu t'ho creus, i la feina ja està feta”

cosa conjuntament. Realment penso que és més fàcil que arribi per convenció pròpia dels sindicats que estem treballant cada dia que no pas per un suposat impuls polític extern. La gent de la Intersindical-CSC i de la USTEC ens ho creiem. Pel que fa a partits polítics, en canvi, no ho veig, si més no, ara per ara. Potser d'aquí a quatre anys la cosa haurà canviat molt.

—Ara que ja es comença a analitzar la figura de Jordi Pujol, com valora el seu paper en la situació del sindicalisme nacional d'avui?

—En matèria de sindicalisme—ho dic de Pujol, però ho podria dir de qualsevol altre— ha tingut una posició molt còmoda, com tothom en aquest país: voler creure que CCOO i UGT són sindicats nacionals. A partir d'aquí tens la cara neta. Ells ho diuen i tu t'ho creus, i ja està. La feina ja està feta. I no ens enganyem, com que en aquest país no hi haurà mai una reivindicació de masses a favor d'un sindicalisme nacional, el tema sempre queda aparcat al calaix i no cal treballar-lo. Això ho ha fet aquest govern, però penso que ho hauria fet qualsevol altre. I ho farà el proper que vingui.

Enric Rimbau